

Ferenczfi János

Álom álmodik

*úgy zárul be a szűkülő idő
mint koporsó arra
akit élve eltemetnek
szűkülve zuhan a tér önmagába
az összeomlás magánya a semmi
amin túl ott van a minden
a kapun átjárás nincsen
átesel
és ahogy innen nem láttál oda
vissza sem térhetsz és
nem üzenhetsz soha
ím itt a vég
a kezdet ott
és nem tudod itt
hogy mit tudsz meg ott
ahol a szivárvány összezárul
úgy van hogy nincs
úgy nincs hogy van
álomba zuhan a ma
az idő kitágul
bezárul
álmot álmodsz
álm álmodik téged
a kezdetben már
ott van a végzet*

Fennállandóság

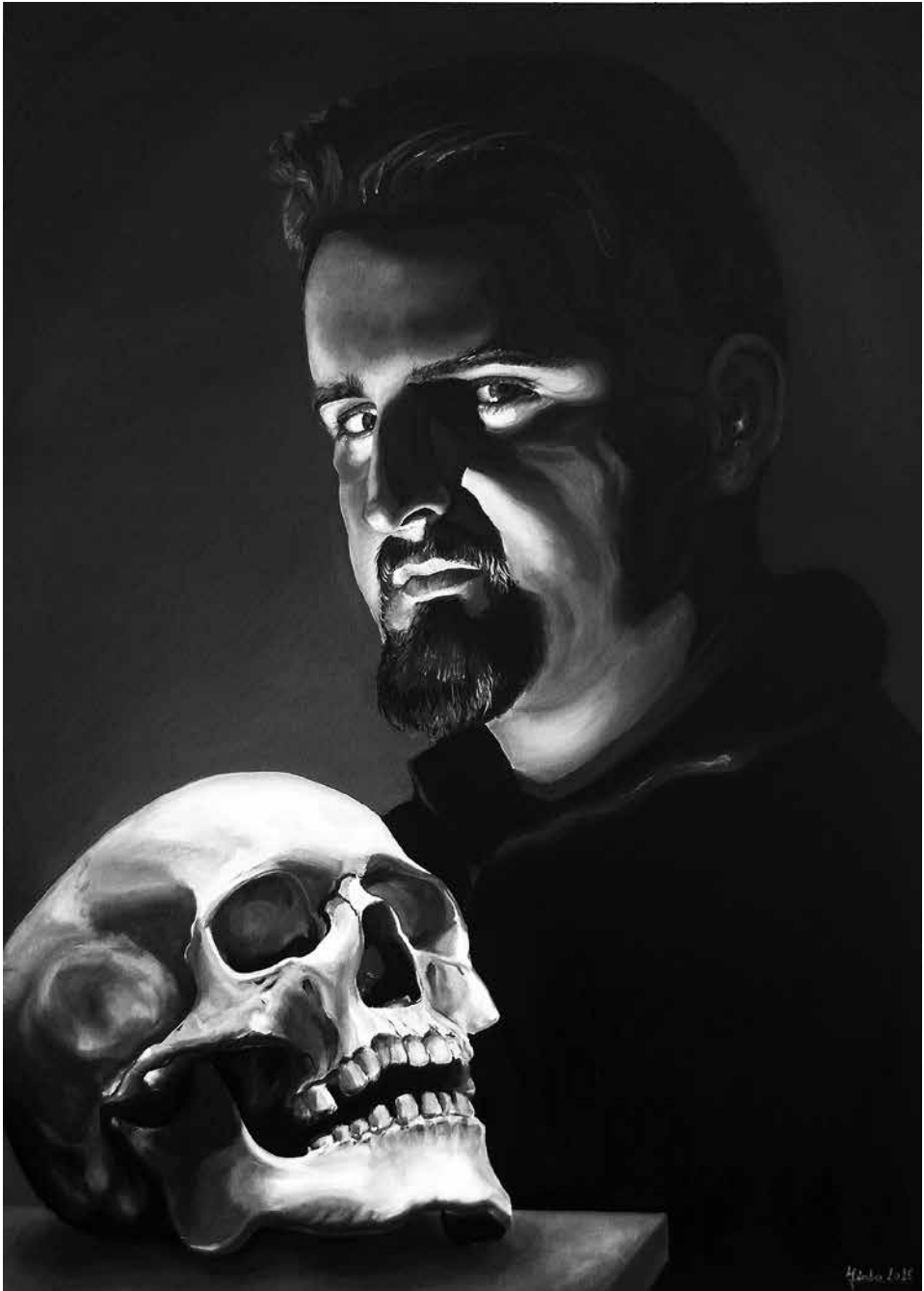
*Az istenek és istennők
itt élnek.
Ítélnék
elevenek és holtak fölött.
Főpapjai ők
a magukba vetett hitnek.*

Istenfikat nemzenek,
istennőket szülnek,
örökéltű papságot nevelnek.
El lehet szegődni
hozzájuk kegyencnek,
nyaloncnak.
Szavukban a megdönthetlenség
visszafogott nyugalma van.
Aggodalom nélkül
ítélnek nemlétre.
Nem tesznek félre,
félre se néznek,
csak lenéznek,
átlépnek.
A díszletek változnak,
a jelszavakat újraírják,
de ők maradnak fenn.
Ők maradnak fenn,
míg kezük remegni kezd,
s felednek apró dolgokat.
Állandók
és inkontinensek.
Ők istennők és istenek.
Majd valaki nekrológot ír,
és az lép helyükbe,
ki a sírjuknál
a legistenkedőbben beszél.

Mikor...

*Mikor felfedte szemérmét a világ,
lomha macskaként nyújtózott
a forró tetőkön a délután.
Jajveszékelt egy kilakoltatás
alatt álló, zilált hajú nő,
de egyébként békés idill állt
a forró, mozdulatban nyári légben.
Mikor a csúnyáját felfedte a világ,
madarak gubbasztottak a drótokon,
árnyék gyűlt a kátyúban monoton.*

Elfogyott a boltban a cukor,
és az emberek között a jóindulat.
Kést élezett a felszított indulat.
Mikor felfedte meztelenségét a világ,
nem tette szendén, vagy izgatottan,
nem szerelemből lobbant a vágy.
Az ágyék fertelmes kitérősége
nem ajándék.
Zsákmány e világ, rabszolga az ember.
Jó annak, akit elnyel a tenger
útban egy másik világ felé.
Jó annak, aki odaér,
hogyan hazátlanul, dadogva
az idegen szót, visszanyelve
az otthoni szót,
olyan utcákon járhatson,
ahol nem tör rá szuronyos gyűlölet,
ahol békés a lét és a múlás.
Mikor felfedte valagát a világ,
a mi világunk, a mi hazánk népe,
akkor ontatott ki nagyapáink
és unokáink vére.
Madarak gubbasztottak a drótokon,
árnyék gyűlt a kátyúkban monoton,
lomha macskaként nyújtózott
a forró tetőkön a délután.
Akkor csendben elindultam
a nevemet adó holtak után.

Önarckép